

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.238/2023/4.
A felperes:	felperes (felperes címe.)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe.; eljáró képviselő: felperes képviselője kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó igény (megbízási díj) iránt indult közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 14. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 7.K.701.314/2022/13. számú végzésével kijavított 7.K.701.314/2022/12. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. július 1-től 2022. június 30-ig a városi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztály Nyomozó Alosztály állományában teljesített szolgálatot, kinevezése szerint főnyomozó, majd 2020. október 16-tól kiemelt főnyomozó beosztásban. A szervezeti állománytábla alapján a városi Rendőrkapitányság szervezetén belül önálló vizsgálati osztály működött, két, az alárendeltségébe szervezett alosztállyal. A felperes a vizsgálati osztály nyomozó alosztályában látta el feladatait. A 10030-101/508-2014.Szü. számú munkaköri leírása IV.1. pontja szerint munkakörének célja, funkciója a rendőrkapitányság bünyügyi feladatainak teljesítése, a bűncselekmények megelőzése, megszakítása, felderítése és bizonyítása a hatályos jogszabályok betartásával, törvényes keretek között a hatékonyságra és szakszerűsége törekedve. A munkaköri leírás IV.B. pontja értelmében speciális munkaköri feladatok szerint a részére kiosztott bűnyügyekben és általános ügyekben önállóan - az osztályvezető és az alosztályvezető irányításával – kell végeznie a felderítést, bizonyítást, parancsnoki utasításra a vizsgált ügyekben köteles nyomozati cselekményeket és nyomozási részfeladatokat végrehajtani. Parancsnoki utasításra a vizsgált ügyekben nyomozati tervet köteles készíteni [a), f), g) pontjai]. A felperes nyomozói majd kiemelt főnyomozói beosztása mellett rendszeresen vizsgálói feladatokat is ellátott; az emiatt, a 2019. július 1. - 2022. június 30-ig terjedő időszakra, összesen 36 hónapra (a továbbiakban: peresített időszak) benyújtott szolgálati panaszt, melyben az illetményalap 100 %-ának megfelelő havi megbízási díjat és törvényes kamata megfizetését kérte, az előljáró megalapozatlanság miatt a 10000-101/377/2022.Szü. számú határozatával elutasította.

[2] A peresített időszakban felperes közvetlen felettese alosztályvezető, felettese osztályvezető volt.

A kereset és a védírat

[3] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a peresített időszakra (36 hónapra) a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján megbízási díj jogcímén 1.391.408 forint, az illetményalap 100 %-ának megfelelő (havi bruttó 38.650 forint) megbízási díj és középídtől (2021. január 1.) a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére. Akként érvelt, hogy a két érintett feladatkör (a nyomozás és vizsgálat) eltérő beosztásokat, különböző munkakört eredményez, amelyet a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.1) 2. számú melléklete VII. pontja is alátámaszt. A két beosztás elhatárolása tárgyában utalt a bírói gyakorlat egységességére (Fővárosi Törvényszék 22.K.704.758/2021/7., Kúria Kf.III.45.152/2021/4.). A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.), miként a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018.(VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer.) alapján a feladatok a gyanúsítás közlésével határolhatók el, a nyomozó feladatköre az ismeretlen tettel szemben folyó büntető eljárásokra, míg a vizsgáló a gyanúsítottal rendelkező büntetőeljárásokra terjed ki. A nyomozó a büntető eljárásban a lehetséges elkövető személyének felderítésére törekszik, mely egy adatgyűjtő jellegű kutatómunka, míg a vizsgáló feladata a gyanúsított személyéhez kötődő eljárási cselekmények, a bűnösség kétséget kizáró bizonyítása és a büntetés

kiszabásához szükséges körülmények megállapítása. Alperes alaptalanul hivatkozott a munkaköri leírásra; csak egy adott beosztáson belül határozhatta volna meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A vizsgálói feladatok beosztásához nem tartozó többletfeladatok, amelyért a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI.16.) BM. rendelet (a továbbiakban: BMr.2) 10. § (2) bekezdése, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján megbízási díj jár, amelyet többletfeladatai mértékére tekintettel az illetményalap 100%-ában jelölt meg.

[4] Az alperes a védiratában elsődlegesen a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a peresített időszakra előterjesztett követelésnek a rendvédelmi illetményalap minimumában (50 %) való megállapítását kérte. Az elsődleges, jogalapi vitatása körében a vizsgálói és nyomozói tevékenység átjárhatóságára utalt, életszerűtlennek tartva, hogy az elkövető felderítése esetén a nyomozónak az elkövető ismertté válásával, illetve gyanúsítottkénti kihallgatásával kötelezően abba kellene hagynia a nyomozást, mert a vizsgálati, részletesebb bizonyítási tevékenységgel már többletmunkát végezne. Az adott szervezetnél kizárólagosan a nyomozói beosztások rendszeresítése éppen ezért nem zárhatja ki azt sem, hogy a formális állománytábla-szervezési megoldás miatt vizsgálati tevékenységet ne végezzen senki. Felperest a munkáltatója bünygyi nyomozói kinevezésétől kezdődően vizsgálati területen foglalkoztatta, beosztásában a főnyomozói megnevezés egy állománytábla-szervezési megoldás, mert valódi felderítési feladatokat nem vagy csak esetszerűen, kivételesen végzett. A felperes kimutatása és a kiosztott ügyek listája összevetéséből megállapította, hogy az ügyszámadatok (198 ügy) felperes kimutatásában és az ügyiratlistában egyeznek. A szolgálati panasz elbírálás során az 10030101/248/2022.Szü. számú, a Vármegyei Rendőrfőkapitányság Humán Igazgatási Szolgálatához a kapitányságvezető által írt tájékoztató levél is kitért arra, hogy az egyesítésre, elkülönítésre, áttételre kerülő vagy feljelentések kiegészítése során elutasított ügyekben valójában sem vizsgálati, sem felderítési tevékenységet nem folytatott a felperes; szinte kivétel nélkül olyan ügyekben dolgozott, amelyek elkövetője ismert volt, tényleges felderítői munkát nem végzett, így hiányzik a megbízási díjigényt megalapozó többleteljesítmény, többletmunka. Felperes esetében a kapitányság vizsgálati osztályánál csak beosztása megnevezése volt nyomozói beosztás, a teljes kereseti időszakban azonban kizárólag vizsgálati, vagy olyan tevékenységet végzett, mely a bünygyi képzettség azonossága miatt lehet akár vizsgálati, akár nyomozói tevékenység is, de közös jellemzőjük (áttétel, egyesítés, elkülönítés, feljelentés visszautasítása), hogy a tevékenységhez nem kapcsolódtak sem felderítési, sem pedig vizsgálati munkára jellemző részletes bizonyítási cselekmények.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság – kijavított ítéletével – kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2019. július 1. napjától 2022. június 30-ig terjedő időre bruttó 1.391.400 forint megbízási díjat és annak 2021. január 1-től a kifizetésig járó késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybank alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 110.000 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a perben nem volt vitás, hogy a felperes a perbeli időszakban a munkaköri

leírásban szereplő feladatokat látta el. A jogvita eldöntésének alapkérdése az volt, hogy a munkaköri leírásban rögzített feladatok a pertárgyi időszakban ezen beosztásba tartoztak-e, illetőleg többletfeladat elvégzése megállapítható-e a felperes beosztásához képest, ekként a felperes beosztásából indult ki a többletfeladatok megítélése kapcsán.

[6] Megállapította, hogy a munkaköri leírás részletezte a felperes feladatait, e körben vizsgálói feladatok kiemelten nem is szerepeltek a munkaköri leírásban. Általános bűnügyi feladatok kerültek rögzítésre a nyomozói feladatok mellett, valamint rendkívüli halálesetek kapcsán rögzíti a munkaköri leírás, hogy külön parancsnoki utasításra végzi ezen ügyek vizsgálatát. A jelenlegi szabályozás, valamint a munkaköri leírás rendelkezései nem adhattak általános, és korlátlan felhatalmazást az alperesi munkáltató számára arra, hogy a bűnügyi szolgálati ágon belül bármely feladatot – így a vizsgálói feladatokat is – a felperes beosztásához tartozó feladatként végeztesse el ellentételezés nélkül.

[7] Az alperes által rendelkezésre bocsátott iratok listájából, a felperes nyilatkozatából és a tanúk vallomásából megállapította, hogy felperes szolgálati helyén, a rendőrkapitányságon a feladatok szervezésében elsődleges cél a feladatok ellátása és akként történő kiosztása volt, hogy adott esetben egy vizsgáló is elláthasson nyomozói feladatokat, illetőleg egy nyomozó is elláthasson vizsgálói feladatokat. A felperes előadása és az ügyiratlista adatai alapján felperesnek a büntetőeljárás kapcsán nyomozói és vizsgálati jellegű feladatai is voltak, amelyeket a pertárgyi időszakban folyamatosan ellátott. A Be. 348. §-a rögzíti, hogy a nyomozás vizsgálatból és felderítésből áll, amelyhez fűzött indokolás szerint (egyebek mellett) „a törvény tekintettel van arra is, hogy más típusú feladatokat követel meg egy ismeretlen bűncselekmény feltárása, mint egy megalapozottan gyanúsítható személy büntetőjogi felelősségének vizsgálata. Mindezen tényezők eredőjeként a törvény a nyomozásnak olyan rendszerét vezeti be, amelyben a személyre szóló megalapozott gyanú közlésétől függően a nyomozás felderítésre és vizsgálatra oszlik. Ezen belül címszavakban a felderítés a főszabály szerinti titkosságát megőrizve viszonylag kötetlen formával, elsősorban az adat (és nem bizonyíték) gyűjtésre koncentrálttsággal, a nyomozó hatóság oldalán e körben rendelkezésre álló nagyobb szakismeret és apparátus miatt a nyomozó hatóság önállóságával és a törvényességi felügyeletet előtérbe helyező ügyészségi jogosítványokkal jellemezhető, míg a vizsgálat ügyészségi irányítás mellett a konkrét személlyel szembeni vádemelés, vagy egyéb ügyészségi intézkedés, illetve határozat eldöntésének vizsgálatára, illetve az ehhez szükséges bizonyítási eszközök beszerzésére irányul.” A vizsgálat szakasza elkülöníthető a felderítő szaktól. A felderítés és a vizsgálat során eltérő feladatok hárulnak az azt ellátó hivatásos állományú személyre, így a feladatok elhatárolása alapján határozható meg, hogy mely feladatok tartoznak a nyomozó, és melyek a vizsgálói beosztáshoz. Az a körülmény, hogy alperes a munkaköri leírásban szerepeltetett vizsgálói beosztásba tartozó feladatokat is, nem eredményezheti, hogy felperes a többletfeladatokra tekintettel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján ne lenne jogosult megbízási díjra. Alperes az állománytábla, illetőleg az adott szervezeti egységben rendszeresített beosztások alapulvételével határozhatta meg az állomány tagjainak feladatait, a bíróság azonban nem juthatott arra a következtetésre, hogy a felperes valójában fővizsgáló (kiemelt fővizsgáló) volt a perbeli időszakban a meglévő kinevezése és beosztása ellenére. A felperes bűnügyi végzettségű hivatásos állomány tagjaként jogszerűen elvégezhetette a vizsgálói feladatokat, munkaköri leírása azonban nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó általánosan ellátandó feladatokat, mint a beosztás részét, így amennyiben a hivatásos állomány tagja hosszabb időn át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a főnyomozói, majd kiemelt főnyomozói beosztásához képest a perbeli időszakban folyamatosan többletfeladatként vizsgálói feladatokat látott el, így megbízási díjra jogosult; e körben osztotta a felperes álláspontját, miszerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti

esetben a megbízási díj iránti igény jogalapjának megítéléséhez nem szükséges a 30 napos egybefüggő helyettesítés megléte.

[8] Az összecszerűség kapcsán a keresetben megjelölt megbízási díj havi mértékét a felperes által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján az elsőfokú bíróság arányosnak találta. A mérlegelés terén a nyomozói és vizsgálói munka bonyolultságát, a vizsgálói feladatok eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényét, a többletfelelősséget, a szükséges képzettséget vizsgálta az alperes által meghatározott főnyomozói, majd kiemelt főnyomozói beosztáshoz képest, valamint a többletfeladatok gyakoriságát. Megállapította, hogy a nyomozói és vizsgálói feladatok eltérő jellegűek, mindkét területnek megvan a maga nehézsége. A feladatok ellátása eltérő kvalitást, mindkét esetben nagyfokú önállóságot igényel. Mindkét beosztás esetén nagy felelősség hárul a hivatásos szolgálati jogviszonyban álló személyre. A felperes ugyanakkor sokszor nehezebb, bonyolultabb ügyekben járt el. Maga is akként nyilatkozott, hogy a vizsgálói feladatok nehezebbek, nagyobb felelősséggel járnak, a vizsgálat az ügyész felügyelete, utasításai mellett folyik, a gyanúsítás közlését követően egyes körülmények (pl. gyanúsított védekezése) is nehezebbé teszi adott esetben a vizsgálói munkát. A Kúria Mfv.II.10.777/2012/7. számú precedensképes döntése alapján nem az egyes időszakokra eső megbízások számának tulajdonított alapvető jelentőséget, hanem annak, hogy mi az a többletfeladat, amit a hivatásos állomány tagjának eredeti beosztása mellett még teljesíteni kellett. Azon körülmény, hogy a feladatok elvégzése további képzettséget nem igényelt a bünyügyi végzettségre figyelemmel, álláspontja szerint a megbízási díj iránti igényt nem tette megalapozatlanná. A felek nyilatkozatai, a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok egyenként és egymással összevetve történő vizsgálata alapján, figyelemmel tanú1 50-50 %-os, tanú2 inkább 1/3-2/3 arányú feladatmegoszlást érintő nyilatkozataira, rögzítette, hogy felperesnél a vizsgálói feladatok voltak többségben. Maga az alperes sem vitatta, hogy felperes elsődlegesen vizsgálói feladatokat látott el. Ugyanakkor a felperes egyes ügyekben nyomozási tevékenységet is végzett. A pertárgyi időszakban minden hónapban voltak olyan ügyei, amelyek nyomozói szakban és voltak olyanok is, amelyek vizsgálati szakban voltak, ez az alperesi ügyiratlista adataiból és a tanúvallomásokból megállapítható volt. A másik beosztásba tartozó feladatok ellátása felperes szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tették ki, így nem eltűzött a rendvédelmi illetményalap 100 %-ának megfelelő díjazás iránt előterjesztett felperesi kérelem a vizsgálói feladatok mennyiségére tekintettel.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a felperes nyomozói beosztásban ellátott vizsgálati feladatai „többletének” megváltoztatását, és a peresített időszak egészére az összecszerűség illetményalap 50 %-ára mérséklését kérte.

[10] Elsődleges (jogalapi) fellebbezési érvelése szerint – utalva, hogy a BMr.1. 2. számú melléklete eltérő beosztásként szerepelteti a vizsgálói és a nyomozói beosztásokat – a két tevékenység átfedéseire, szoros összefüggésére hivatkozott akként, hogy nincs jelentősége a vizsgálói és nyomozói feladat elhatárolásakor a gyanúsított közlésnek, a gyanúsított kihallgatás időpontjának, hiszen a megalapozott gyanú felmerülése még időben jócskán eltérhet, melyet tanú2 is megerősített. A vizsgálati tevékenységet maga a Be. kapcsolódó indokolása is a bűnösség megerősítése vagy kizárása érdekében folytatott komplex bizonyítási tevékenységként írja le. A két feladatot a Be. 348. § (2) bekezdése is

egyértelműsíti azzal, hogy a nyomozás - mint a büntetőeljárás egészének kezdő szakasza - felderítésből és vizsgálatból áll. Alperesi álláspont szerint a nyomozás (és a nyomozás, mint beosztás is) egy tágabb kategória a felderítői tevékenységhez viszonyítva, mindig az adott munkakörben ellátott tevékenység tartalmi vizsgálata szükséges annak megállapításához (például a kereseti időszakra irányadó teljes ügyiratlista áttekintésével), hogy felperes ténylegesen végzett-e valódi felderítési munkát. A kereseti időszak egészét átfogó ügyiratlista adatait az elsőfokú perben elemezte, tételes cáfolatát adta a kizárólagosan nyomozói beosztásba tartozó feladatellátásnak: például a 2019. évben megjelölt 29 bünygyi feladatból 15 volt eleve olyan ügy, amelyben ügyészi irányítás mellett folytatott bizonyítással kapcsolatos nyomozási cselekmény nem történt. A maradék 14 ügyben az elkövető személye már a bünygy felperes nevére szignálása idején ismert volt, azaz az elkövető kilétének tisztázását érintő valódi felderítő tevékenységre nem került sor. Az alperesi elemzést az elsőfokú bíróság elmulasztotta értelmezni, illetve tévesen akként értelmezte, hogy a felperes nyomozói feladatai mellett végzett rendszeresen vizsgálói feladatokat. A részletes ügyiratlista adataiból azonban az látható, hogy a felperes szinte kizárólagosan vizsgálati tevékenységet végzett, vagy olyan feladatokat látott el, melyek bünygyi feladatként sem a felderítési, sem a vizsgálati tevékenységhez nem köthetők szorosan. A részletes ügyiratlista adatok tételesen cáfolják a nyomozó alosztályvezetőként kihallgatott tanú állítását a vizsgálati és a felderítői munka 50-50%-os megoszlását érintően, és a listaadatok alapján még az osztályvezető vallomásában lévő 2/3-1/3 mértékben meghatározott arányszám is eltúlzott.

[11] Az elsőfokú bíróság csak érintőlegesen tért ki az ügyiratlista bizonyítékkénti értékelésére ([43],[45] pontok), de magát a lista tartalmi vizsgálatát nem végezte el. Tényadatok ismertetése, elemzése nélkül, illetve azoknak ellentmondva állapította meg az indokolás [45] pontjában, hogy a felperesnek nyomozói és vizsgálati jellegű feladatai is voltak, amelyeket a pertárgyi időszakban folyamatosan ellátott, és mindezt a tanúk előadásai is megerősíti. Utóbbiak nem elemezték részletesen az ügyiratlista adatait, így erre vonatkozó kijelentéseik csak általánosságban értelmezhetők. Az ügyiratlista elemzése rávilágított arra, hogy felperes nem, vagy alig végzett felderítési, azaz valódi nyomozási munkát, nem vitatva azt a sommás megállapítást, hogy egy vizsgáló is elláthat nyomozói, és egy nyomozó is vizsgálói feladatokat, ezek többletként értékelését érintően azonban önmagában a kinevezés szerinti beosztás megnevezéséből indulhat ki a bíróság, de akkor is vizsgálni kell az ellátott feladatok tartalmát, melyet a bíróság elmulasztott körültekintően és súlyának megfelelően elemezni. A többletfeladatokat ebből a megközelítésből, azaz a vizsgálati munka mellett végzett felderítési feladatok oldaláról is meg kellett volna vizsgálni, hiszen ha el is fogadnánk, hogy felperesnek nyomozói feladatai voltak munkaköri leírása szerint, akkor is kijelenthető, hogy azokat nem, vagy esetszerűen végezhetette, amely a két beosztásba tartozó feladatok bonyolultsága eredeti feladatokhoz viszonyított időigénye gyakorisága, tartóssága és többlettudás terén kifejtett indokolás ([59]-[63] pontok) átgondolását teszi szükségessé. A felperes munkaköri leírása és a tényadatok alapján tartós, folyamatos visszatérő és rendszeres felderítői tevékenységről nem lehet szó, mely alapján felperest a tényleges többletmunka miatt díjazás illetné meg.

[12] A bíróság a Hszt. 71. § (6) bekezdésében írt egyértelmű időkorlátot (30 napot meghaladó) felállító szabályt figyelmen kívül hagyva hozta meg döntését, mely jogsérelmet eredményezett, másrészt a nyomozói és vizsgálati tevékenységre vonatkozó rendelkezések figyelmen kívül hagyásával és nem megfelelő elhatárolásával megsértette a Be. 348. § (2)-(4) bekezdéseit, különösen a (3) bekezdésben foglaltakat. Alperes részletes ügyiratlistához fűzött nyilatkozatát figyelmen kívül hagyva vizsgálati munkának tekintett olyan általános bünygyi feladatokat, melyeket szigorúan nem lehet egyik vagy másik beosztáshoz sorolni. Mindezzel viszont felperes által vizsgálati tevékenységként jelölt többletmunka mértékét emelte. Az így kimutatott többletmunkához pedig olyan nyomozási, felderítési tevékenységeket is

hozzárendelt, melyeket alperesi elemzés szerint is csak igen elenyésző esetszámban, esetileg végzett felperes a valóban tényleges és folyamatos vizsgálói feladatai mellett.

[13] Az ítéleti marasztalás összegének megváltoztatására vonatkozó fellebbezési indokai körében az alperes kifogásolta az elsőfokú ítélet [59] pontját, miszerint az elsőfokú bíróság indokolásában nem feltétlenül helytálló értelmezéssel a vizsgálati munkát körülbírtabb, intenzívebb, szigorúbb eljárási határidők és eljárási keretek között végzett tevékenységként értékelte. Erősen kérdéses, hogy az ügyiratlista adatai elemzése nélkül mi alapján jutott arra a következtetésre, hogy felperes sokszor nehezebb, bonyolultabb ügyekben is eljár [63]. A listában szereplő vagyron elleni, kisebb súlyú lopási cselekményekből összeálló sorozatok nem hasonlíthatók össze a gazdaságvédelmi alosztály által vizsgált gazdasági bűncselekményekkel. A felperesi érvelést támogató tanú kihallgatásakor is megerősítette, hogy a bolti sorozatlopások 60-80%-a kerültek az alosztály három előadó-jához, köztük a felpereshez. Felperesnek a nyomozói beosztásból eredő feladatai valójában nem háttérbe szorultak, hanem a nyomozói tevékenység szinte teljes mértékű elhagyásáról lehet szó, mivel tényleges felderítéshez kapcsolódó tevékenység elvétele egy-két esetben jelent meg a felperesnél folyamatban volt eljárásokban. Munkaidejét szinte teljes egészében vizsgálati tevékenységre fordította, beosztása szerinti felderítési feladatokat nem, illetve igen csekély esetszámban végzett. Csupán ez alapján nem lehet megállapítani a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti helyettesítést, mert itt valójában nem két beosztásba tartozó feladatot végzett párhuzamosan a felperes, hanem egyik beosztásba tartozó feladatok mellett eseti, kivételes jelleggel végzett a kinevezés szerinti beosztásához rendelt feladatokat, mely a munkaköri leírása (IV.B. a), f) pontjai) alapján munkaköri kötelezettsége volt.

[14] Az elsőfokú bíróság az összecszerűség megállapításakor több mérlegelési szempontot megjelölt, valójában figyelmen kívül hagyta a Be. 348. §-ában a felderítői munka jellemzőire és ebből adódó elhatárolására vonatkozó rendelkezéseket, mint előfeltétel teljesülését. Ez alapján elfogadta a folyamatos felderítési tevékenység mellett többletterhelést eredményező vizsgálati tevékenység végzését, mely jogsértő [BMr.2. 10.§ (2) bekezdés] döntést eredményezett az által, hogy az eredeti kinevezés szerinti beosztásba sorolt, a felperes által nem, vagy elenyésző esetszámban ellátott valódi felderítési feladatokat is egy folyamatosan a vizsgálati tevékenység mellett ellátott feladatnak tekintette, ezért kérte a döntés megváltoztatását és felperes részére a rendvédelmi illetményalap minimumában, azaz 50%-ának megfelelő megbízási díj megállapítását, mivel a vizsgálati tevékenységet felperes beosztása nyomozói elnevezése ellenére napi alapfeladatként, és nem többletfeladatként végezte.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelemben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Kiemelte, hogy az alperes a fellebbezésében anyagi jogszabálysértést jelölt meg, így fellebbezése kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálható, mivel a bíróság ténymegállapításait és értékelését konkrét (a bizonyítás eredményének értékelésével összefüggő) jogszabálysértésre hivatkozással nem támadta. Megbízási díj mérséklése iránti igényét jogszabálysértéssel ugyan indokolta, de a vizsgálandó pertárgyi többletfeladatok mennyiségére és felelősségére vonatkozóan semmilyen értékelést, indokolást nem tett a bíróság által megállapítottakhoz képest. A fellebbezés keretei között ekként az vizsgálandó, hogy a jogszabálysértéssel nem támadott tényállás mellett az elsőfokú bíróság ítélete a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába, illetve (6) bekezdésébe ütköző-e, és a megállapított tényállás alapján abból lehetséges kiindulni, miszerint felperes a kinevezése szerinti beosztásához képest a pertárgyi időszakban nyomozói és vizsgálói munkakört

egyenként ellátott. Téves azon fellebbezési hivatkozás, miszerint a Hszt. 71. § (6) bekezdésében foglalt 30 napos limitből következően a hivatásos állományú, munkaköréhez nem tartozó, 30 napnál nem hosszabb időszakra vonatkozó feladat ellátásáért megbízási díj nem jár. A következőket bírői gyakorlat e kérdést már eldöntötte, a 30 napos időhatárt az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján kell vizsgálni. A peresített időszak nagysága, a felperesre szignált ügyiratok, az abban folyamatosan végzendő feladatok, szolgálatteljesítési napjainak száma egyenként meghaladta a 30 napot. E körben alperes tévesen hivatkozott az egybefüggőségi feltételre is, hiszen az kizárólag a Hszt. 71. § (5) bekezdésére figyelemmel a szervezetszerű helyettesítésnél merül fel. Alperes tévesen tekintette aránytalannak az elsőfokú ítélet által megállapított havidíj mértéket, hiszen az a jogszabályi középtérték (50-200%) figyelembevételével (125%) alatti, a BMr.2. 10.§ (2) bekezdése, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM. rendelet (a továbbiakban: BMr.3.) 35.§ (6) bekezdése, Hszt. 71.§ (4) és (5) bekezdése alapján arányos, az ügyiratlistákkal igazoltan felperes a munkaidő jelentősebb részében végzett különböző vizsgálói feladatkörbe tartozó eljárási cselekményeket.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[16] Az alperes fellebbezése - az alábbiak szerint - megalapozatlan.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése okszerű, érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben az alábbiakat emeli ki.

[18] A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezésében a jogalapot és az összecszerűségeket érintően a tényállás elsőfokú bíróság általi megállapítása, a bizonyítékok értékelése és az összecszerűségeket befolyásoló mérlegelés megalapozatlansága tekintetében eljárási jogszabálysértést nem állított, kizárólag az elsőfokú ítélet téves értelmezésre alapított anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte. Így a nem támadott tényállás, bizonyítékértékelés és mérlegelés mellett a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki a felperes előadása, a tanúk vallomása és az ügyiratlista adatartalma alapján abból, hogy a büntetőeljárás kapcsán a felperesnek nyomozói és vizsgálati jellegű feladatai egyenként voltak, melyeket a pertárgyi időszakban folyamatosan ellátott. Az alperes nem tudta cáfolni azt az ítéleti megállapítást, hogy a felperes szolgálati helyén a feladatok szervezésében elsődleges cél a bünyügyi ügyfeldolgozás, a feladatok ellátása és akként történő kiosztása volt, hogy adott esetben egy vizsgáló is elláthatott nyomozói feladatokat, illetőleg egy nyomozó is elláthatott vizsgálói feladatokat.

[19] A perben nem volt vitás a felek között, hogy a peresített időszakban a felperes a munkaköri leírásában szereplő feladatokat végezte. Az alperes is utalt rá, hogy a munkaköri leírás, a bünyügyi ügyfeldolgozás során gyakran előforduló átfedések miatt használt általános, a bünyügyi munka egészére jellemző, az elvégzendő feladatokat érintő

megfoglalmasokat, hiszen a felperesnek saját beosztásában is el kellett látnia szinte havi rendszerességgel készenléti, bűnügyi feladatokat, amit a vizsgálati beosztást betöltőknek ugyanígy kellett ellátnia (ha volt az adott szervezeti elemnél rendszeresített vizsgálói beosztás), mint a felderítő (nyomozói) beosztást betöltőknek. Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy az alperes az állománytábla, illetőleg az adott szervezeti egységben rendszeresített beosztások alapulvételével határozhatta meg az állomány tagjainak feladatait, a felperes kinevezéséből és beosztásából kellett kiindulnia és nem juthatott arra a következtetésre, hogy a felperes kinevezésétől, beosztásától eltérően valójában fővizsgáló (kiemelt fővizsgáló) beosztású volt a peresített időszakban. A felperes esetében a beosztásához tartozó feladatkör a nyomozói feladatkör volt, vizsgálói feladatait beosztáson kívüli tevékenységként, többletfeladatként kellett értékelni.

[20] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a nyomozó beosztás volt. Az a körülmény, hogy a Be. 348. § (1)-(4) bekezdéseiben a nyomozó hatóság egységként szerepel, és az eljárási kódex az egyes nyomozati cselekmények elvégzésére külön beosztásokat nem nevesít, jelen per eldöntése szempontjából különös jelentőséggel nem bír, miután a Be. kétségkívül nem munkajogi (közszolgálati jogi) szempontból határozza meg a büntetőeljárás egyes szakaszainak szabályait, az nem is feladata. Ugyanakkor a Be. 348. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakból kitűnően a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll, melynek tükrében a nyomozó és a vizsgáló beosztás elkülönítése szakmaspecifikus megközelítés alapján az alperes szervezeti tagozódásában megtörtént, mint ahogyan a BMr.1 is eltérő beosztásként nevezi meg a nyomozó és a vizsgáló beosztásokat. A következőes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4. – BHGY K-KJ-2020-487, Kf.VII.39.389/2021/4. – BHGY K-KJ-2021-685). Nem bírt jelentőséggel azon alperesi előadás, hogy felperes munkaköri leírásában az általános bűnügyi feladat-meghatározásokon túl a nyomozói beosztás névleges betöltése inkább jelenik meg, sőt, inkább a vizsgálati munkára történő feladat meghatározások döntőek.

[21] A Hszt. 2. § 25. pontja szerint szolgálati beosztásnak az állománytáblázatban rendszeresített, a hivatásos állomány tagjával betölthető munkakör minősül. A BMr.1 2. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állománytáblázat tartalmazza – egyebek mellett – a szervezeti egység felépítésének megfelelően szervezeti elemekre bontva az egyes szervezeti elemekhez tartozó rendszeresített szolgálati beosztások megnevezését. Tekintettel arra, hogy a BMr.1 2. számú mellékletében külön szerepel a vizsgálói és külön a nyomozói beosztás, az alperes a nyomozói munkaköri leírás tartalmának meghatározása során nem moshatta volna össze a két eltérő beosztás feladatait akként, hogy a nyomozói munkaköri leírásban szerepelteti – speciális munkaköri feladatként – lényegében a vizsgálói beosztáshoz tartozó feladatokat.

[22] Az irányadó jogszabályi környezetet, annak eredményeként megállapította, hogy a BMr.1 2. mellékletének VII/2. pontja a nyomozó és vizsgáló beosztásokat egymástól külön beosztásként rendszeresítette, azonban ezen beosztásokhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó a büntetőeljárási szabályokban gondoskodott. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI.

Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közlése [Nyer. 144. § (1) bekezdése] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés].

[23] A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg ugyan, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes munkaköri leírásában szereplő nyomozás előkészítése és felderítés eljárási cselekmények lefolytatása a nyomozói beosztás, míg a vizsgálati eljárási cselekmények a vizsgálói beosztás részét képezhetik.

[24] Az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéletében – amely ügy tényállása szerint a felperes nyomozói beosztása mellett vizsgálói feladatokat is ellátott, és részben e körülmény miatt ítélték meg számára megbízási díjat – a Kúria kiemelte, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a bűnügyi segédelőadó, később a nyomozó beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Az alperesnél a felperes nyomozó beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat.

[25] A felperes a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjából és 103. § (1) bekezdéséből következően a szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak, a parancsoknak és intézkedéseknek megfelelően köteles végrehajtani, és szolgálatteljesítése során köteles a szolgálati előljáró parancsát, a felettes rendelkezését követni. Erre figyelemmel a munkaköri leírás általános és speciális feladatai között az alperes előírhatta a munkaköri leírásban külön nem nevesített eseti jellegű feladatok végrehajtásának kötelezettségét is. Azonban, ha a hivatásos állomány szolgálati jogviszonyban álló tagja tartósan a beosztásához nem tartozó feladatot lát el, többletdíjazásra jogosult, amelynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásokon belül lehet megállapítani. A téves jogszabályértelmezésre alapított anyagi jogi érvek között tehát az alperes a Be. 348. § (2)-(4) rendelkezései, különösen a (3) bekezdésben foglaltak sérelmére alaptalanul hivatkozott.

[26] Az elsőfokú bíróság a peradatok alapján helytállóan állapította meg a nyomozó és a vizsgáló beosztás eltérő jellegét, azt, hogy a felperes a vizsgálói többletfeladatokat folyamatosan, rendszeresen ellátta a peresített időszakban, és felperesnél a vizsgálói feladatok voltak többségben. A nyomozó és a vizsgálói feladatok megoszlása tekintetében az alperes ügyiratlista tartalmi elemzése, az ismert elkövetőkre és arra hivatkozás, hogy felperes nem, vagy alig végzett felderítési, azaz valódi nyomozási munkát, sem lehetett alkalmas az ítéleti megállapítások cáfolatára. Sőt, azzal, hogy az alperes a fellebbezésében arra nyilatkozott, hogy a felperes az ő megítélésére szerint javasrészt vizsgálói feladatokat látott el, eltérve ezzel az eredeti beosztása szerinti feladatoktól, lényegében maga támasztotta alá a megbízási díj iránti igény megalapozottságát: a két beosztás összevonására vonatkozó álláspontjának el nem fogadása ugyanis ezt eredményezi. A felperes és a tanúk is egyezően nyilatkoztak, hogy a feladatok között a határvonal, az elhatárolás, a gyanúsítás közlése. A felperes is kitért azon

körülményre a személyes meghallgatásán a rászignált ügyekkel kapcsolatban, hogy hiába ismert adott esetben a feljelentett személy, de még nincsen gyanúsított (gyanúsítás közlése), ilyen esetben is nyomozni szükséges. A forrányomos szolgálatoknál is szükség van felderítői, nyomozói munka elvégzésére, amikor a tettest még nem azonosították. A felperesre szignált ügyekben, így például a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés és a garázdaság eseteinél előfordult, hogy már volt egy feljelentés, és tanúkihallgatás, de nem volt ismert, hogy ki az elkövető, avagy annak ellenére is még további nyomozásra volt szükség, tanúkat kellett meghallgatni, kamerafelvételeket megnézni, szakértőt kirendelni adott esetben ahhoz, hogy megalapozott gyanúsítással lehessen élni egy adott személlyel szemben. A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés felderítése fokozott munkaterhű, mégsem biztos, hogy végül gyanúsított kihallgatásra is sor kerülhet. A testi sértéses ügyekben szakértő, látlelet szükséges adott esetben ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy milyen mértékű volt a testi sértés, (súlyosnak vagy könnyűnek minősül), illetőleg adott esetben, hogy hogyan folytathatják tovább az eljárást. Mindezen ügyfajtákban a gyanúsított kihallgatás előtt még e feladatok felmerülhetnek, a vizsgálók is nyomozati cselekményeket kell végezniük. Felperesnek a perbeli időszakban voltak ilyen ügyei, mivel jellemzően hozzá tartoztak a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetési-, sorozatjelleggel elkövetett ügyek (pl. lopás, rablás), illetve súlyosabb testi sértések miatt indult eljárások.

[27] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat ellátása okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelendő. A Kúria következetes - jelen perben is irányadó - gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása ugyanakkor nem maradhat ellentételezés nélkül, az megbízási díjra jogosít. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által a peresített időszakban végzett többletfeladat ellátása megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot.

[28] Az alperes a Hszt. 71. § (6) bekezdésében írt, egyértelmű időkorlátot felállító szabály figyelmen kívül hagyására is alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében. Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban is, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetben a megbízási díj iránti igény jogalapjának megítéléséhez nem szükséges a harminc napos egybefüggő helyettesítés megléte a Hszt. 71. § (6) bekezdésének alkalmazása tekintetében sem. Ez a szabály mindössze annyit tartalmaz, hogy a megbízási díj a harminc napot meghaladó megbízás esetén visszamenőleg, a megbízás első napjától jár, amelyből nem vonható le az a következtetés, hogy a megbízási díj kifizetését a jogalkotó csak a folyamatos, 30 napot meghaladó megbízás esetén tette kötelezővé.

[29] A megbízási díj összegszerűsége körében kifejtett alperesi fellebbezési hivatkozást, miszerint a bíróság indokolásában nem feltétlenül helytálló értelmezéssel a vizsgálati munkát körültekintőbb, intenzívebb, szigorúbb eljárási határidők és eljárási keretek között végzett tevékenységként értékelte, melyet a felperesnek nyomozói beosztásba tartozó feladatai hátrányára kellett előtérbe helyeznie, a lefolytatott bizonyítás eredménye nem támasztotta alá. A felperes a személyes meghallgatásán e körben akként nyilatkozott, hogy az eredeti beosztásához kapcsolódó feladatokhoz képest a vizsgálói feladatok időigénye lényegesen nagyobb. 2/3-1/3 arányt jelölt, a 2/3 a vizsgálói feladatok oldalán jelentkezett. Ez

igaz a teljes perrel érintett időszakra. Mind a felperes, mind a tanúk egyezően nyilatkoztak, hogy a vizsgálói feladatoknak mi a nehézsége, a többlet-időráfordítást keletkeztető nehézsége. Az alperes az arányszámot vitatva a felperesnek még nagyobb arányú vizsgálói feladatvégzést tulajdonította, ami nem volt alkalmas – anyagi jogi álláspontjának el nem fogadása miatt – arra, hogy a felperes javára megállapított megbízási díj mértékének csökkentendő voltát alátámassza.

[30] A megbízási díj havi mértékének meghatározása eredendően az alperes feladata lett volna, ennek hiányában azonban a perben arról az elsőfokú bíróságnak kellett döntenie a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott, a rendvédelmi illetményalap 50-200%-os határértéke között. Jelen esetben a felperes a rendvédelmi illetményalap 100%-áig terjedő megbízási díjra tartott igényt, az elsőfokú bíróság pedig a kereseti kérelem korlátaira figyelemmel kellően indokolt döntést hozott arról, hogy miért fogadta el a felperes által megjelölt mértékű megbízási díjat. A döntés a BMr1. 10. § (2) bekezdését nem sérti, a megítélt megbízási díj a többletfeladatok és az eredeti beosztáshoz tartozó feladatok arányára figyelemmel nem minősül eltúlzottnak, aránytalannak.

[31] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[32] A pereszes alperes a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[33] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket (111.312 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[34] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[35] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. november 22.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
-----------------------	--------------------------------------	-----------------------------

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------